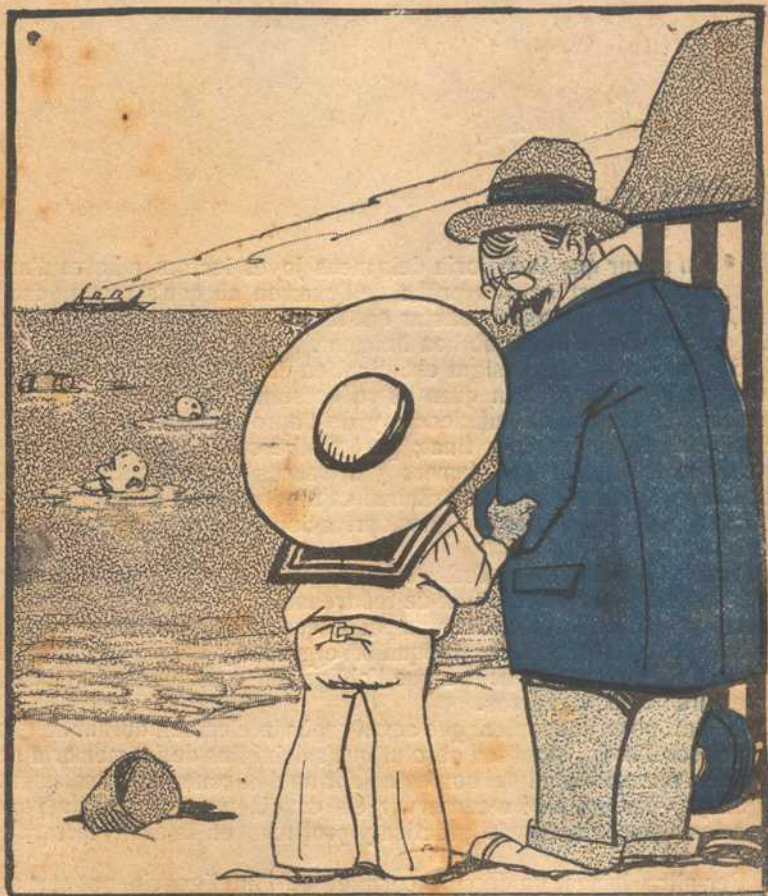

ENI PATUFET

— Papà, ¿còm es que en Pepet no s'aguanta a l'aigua, y això que'l mestre diu que es un suro?

Fí de curs

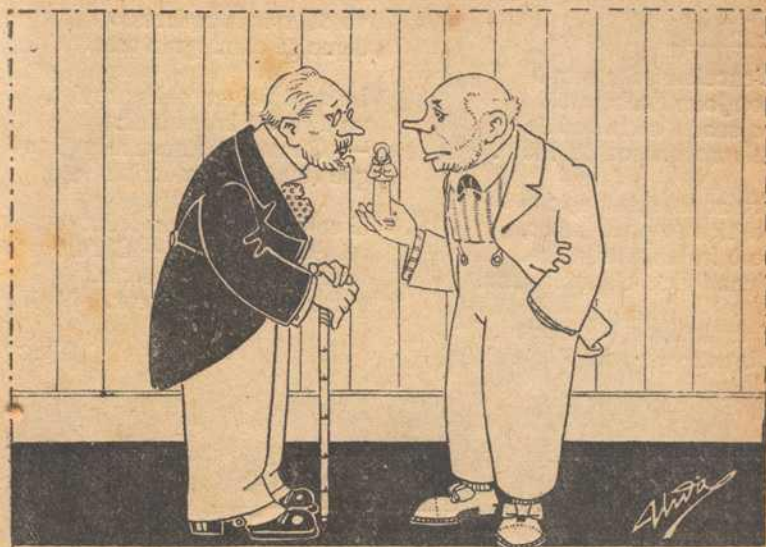
A ben segur que la majoria dels meus joves lectors a hores d'ara hauràn sofert aquella prova de l'examen ab que's remata cada curs, y ja no cal que fassi constar que'ls meus desitgs són els de que tots ells se'n hagin sortit ab bon llument.

El cronista també ha sigut estudiant en els seus bons temps, y sab les angúnies que's passen quan se va acostant l'època de donar demostració de la propia suficiencia y de l'aprofitament ab que s'han seguit els estudis del curs finat; però també coneix l'immensa satisfacció, molt superior als temors y frisanses experimentats abans, que's frueix quan el fallo del tribunal es favorable a l'alumne, recompensantlo ben bé de les fatigues, privacions y mal-de-caps de nou mesos.

Un hom experimenta aleshores una mena de repòs, de placidesa indescriptible, que es el premi de tot treball, y ab una sana alegria's disposa a fruir de les vacances en porta, que, consagrades a l'exercici físich, venen a restablir el seu equilibri orgànich y el preparen pera'ls nous esforços d'inteligencia a que l'obliga, un cop entrada la tardor, l'obertura dels nous cursos.

Ab tot, no es convenient que aquet repòs intel·lectual, durant aquets tres mesos d'estiu, sigui tan absolut que's deixi fins de fer memoria de lo après, perque l'ideal del bon estudiant no deu concretarse solament a guanyar cursos, sinó a conservar els coneixements adquirits pera donarlos després aplicació pràctica y profitosa en la seva carrera y professió.

Per altra banda, un descuit complet de l'inteligencia pot ser en

- Mira què li regalo, demà, a la meua dòna: un Sant Francesch.
- ¿D'Asís?
- No, de plata.

perjudici de llur afinament, perquè es ben cert que, així com l'activitat excessiva d'un orgue o facultat els cansa y emmalalteix, de la propia manera l'inacció'ls esmossa y rovella, fins a ferlos moltes vegades iuservibles.

Tot lo dit se redueix a recomanarvos que, durant les vostres vacances, us divertiú molt, que feu força exercici corporal, però al mateix temps que no oblideu de consagrar part del dia a l'estudi, no en la forma apressada en que ho heu de fer quan assistiu a classe o us prepareu pera'ls exàmens, sinó d'una manera plàcida y tranquila, cercant ab preferència obres en les que tinguin aplicació'ls coneixements que us deixeu d'adquirir, ab lo qual conseguireu repassarlos sense donarvos compte y refrescarlos de manera que us quedin definitivament fixats en la memoria.

Y després d'això no'm resta més que felicitarvos, tot desitjantvos que passeu un bon estiu.

ABECÉ

Sàtira

L'excelentíssim senyó
don Joan Escorxalbè
va anar a certa *soirée*
dels marquesos del Pistó.

Era aquet dit don Joan
polítich de poch talent,
però fruhia, altrament,
d'una influència molt gran.

Y explotantla per bé seu,
a la primera ocasió

va obtenir la concessió
de no sé quina gran creu.

Lo qual pel marquès previst,
va dirli tot bromejant:
— ¡Quina semblansa més gran
que té ara ab Jesucrist! —

Y com l'altre esmaperdut
restés, va afegir: — Clà's veu:
també van darli una creu
que no havia merescut. —

Nvic

Les xaripes den Xaripa

De Vilasòn a Barcelona

Res li era tan agradós a n'en Xaripa com el fer de tant en tant
algún viatge, sobre tot si podia ser a Barcelona. Ell era de
Vilasòn, lloch molt famós a causa del manantial d'aigües que hi bro-
llava, molt bones pera fer venir sòn als que patien d'insomni.

A Vilasòn hi havia estació de ferrocarril, aixís es que rès era més
fàcil pera en Xaripa que pendre un bitllet y anar a Barcelona pera
comprarse unes sabates.

Aixís hò va fer sense cap temensa de rès, puig ell ja sabia que
era l'home de la xaripa y que rès de mal li havia de passar.

Va realisar, donchs, el viatge ab tota felicitat, y quan va tornar
a Vilasòn, tot el poble va anar a rèbrel pera ferli explicar els detalls
y incidents del seu viatge.

En Xaripa'ls va convidar a tots a berenar a l'era de càl Guenyo,
y allí, fentshi veure com si hagués realisat una gran proesa, els co-
mensà a explicar tots els detalls.

— Oh — va comensar, — no's pot negar que he tingut molta xa-
ripa. —

Tothom, al sentir això, se posà a escoltar ab la major atenció.

— Afigureuvos que me'n vaig a l'estació, y allí, en aquell forat
que hi ha que'n diuen la *pacatilla*, vaig demanar un bitllet de 2.ª pera
Barcelona. Vetaquí que, com que sempre tinch xaripa, el *pacatilleru*

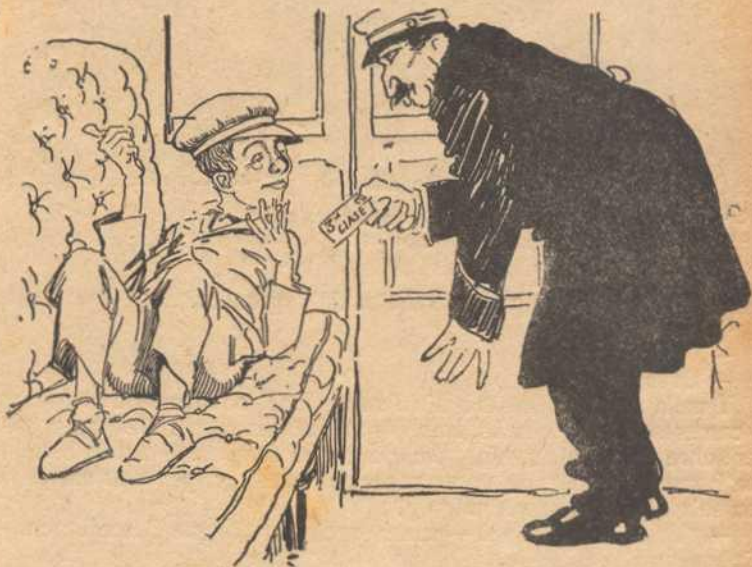
se va equivocar, y en lloch de donarme un bitllet de 2.ª, ell que me'l dóna de 3.ª, resultant que era quasi la meitat més barato. Ja'm teniu cap al tren. Vaig ficarme en un vagó de 2.ª pel preu de 3.ª, y allí'm vaig ageure. Va venir el revisor, y quan va veure que duya bitllet de 3.ª me va dir:

— ¿Ca ase ustet aquí quan un billete da clase inferior?

Jo que'm clavo a riure y li responch:

— ¡Oh, es ca tengo mucha xaripa!

— ¿Ca es esto?

— Suerte. Hay pedido de segunda, y man dado da tarsera, que es más barato.

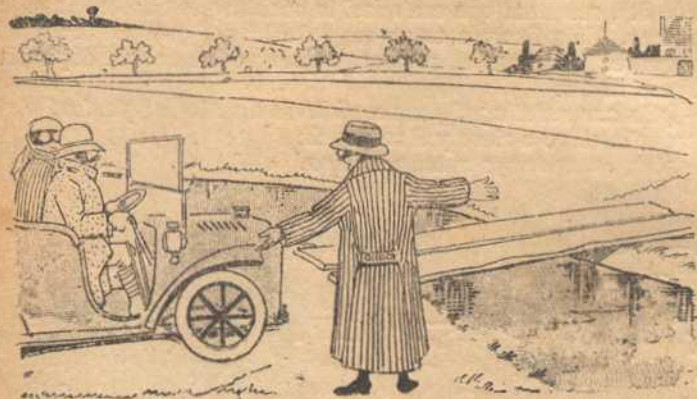
— Bueno, pues ha de pagar la multa de tres veces más del presio.

Jo que li pago y en paus. De manera que, fòra d'això de la multa, lo cert es que vaig tenir la xaripa de viatjar en 2.ª, pagant no més el bitllet de 3.ª —

La gent, sentintli explicar aquestes coses, va admirarlo de tanta xaripa que tenia.

— Oh, encara no acaba tot aquí — va continuar en Xaripa. — Com ja sabeu, jo anava a Barcelona pera comprar un parell de sabates. Me'n vaig a càl sabater y li dich:

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

1.— No podem passar aquesta passera perquè es massa estreta.
— ¡Quin *chauffeur* més pobre de recursos!

— ¿Quànt valen aquestes sabates de l'apadorador?

Ell mè diu:

— Vint pessetes.

— Es massa car.

Y me'n vaig a casa d'un altre sabater. Però al anar a atravessar el carrer se'm tira una *balacicleta* al damunt y les rodes me passen per sobre del peu dret. Vaig tenir la xaripa de que allí meteix hi havia una farmacia, ahont me varen curar de franch, y, per més xaripa, el peu se'm va inflar que feya goig.

— ¡Vaya una xaripa! — varen exclamar els que l'escoltaven. — Això més aviat es pega.

— ¡Y ca! Quan me varen haver envenat el peu, me'n vaig anar a càl sabater, y com que en el peu embolicat no hi entrava cap sabata, no més vaig tenirne de comprar una, que me'n vaig fer deu pessetes, o sigui la meitat de lo que l'altre sabater me demanava. Cal saber comprar a Barcelona, o sinó t'enganyen que es un gust.

— Això sí que es tenir sort.

— Oh, ja ho veureu; encara no us ho he explicat tot. Entre l'esglay de la *balacicleta* y l'estona de caminar, lo cert es que m'entrà un mal de cor que no'l podia resistir. Encara era de bon matí, y ja vaig témer que les fondes no tindrien encara'l dinar fet, però com que jo sempre'm refio de la meua xaripa, me'n vaig anar a una fonda del carrer de la Boqueria.

- Bon dia — vaig dir. — ¿Que no'm donarien dinar?
- Es massa dematí. Tot lo més li podriem fer un esmorzar.
- Donchs porteume esmorzar.
- ¿Què vol?
- Porteume un pollastret.
- No n'hi ha cap de cuit.
- Donchs ¿què teniu?
- Si vol una costella, ous, llet, nata...
- Porteume dos ous passats per aigua.

El fondista se'n va anar a la cuina y jo vàreig quedarme per allí, un xich tristoy al veure que per primera vegada tenia la pega de no poder satisfer el desitg que tenia de menjarme un pollastret. Després de molt esperar va venir el mosso portant els dos ous que li havia demanat. Al vèurels allí al damunt de la taula, ja vaig veure desseguida que havia tingut la xaripa de que me'ls portessin covats.

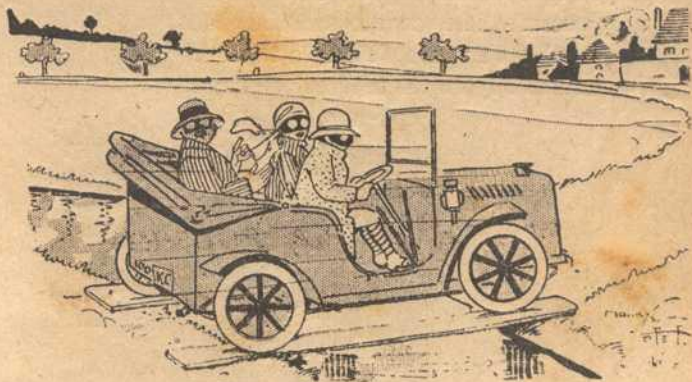
— ¡Sí que es xaripa! ¡Això es estar de pega y no de sòrt!

— Ja ho veureu. Trenco'l primer ou, y de tant covat que era, ¡plaf! me'n surt un pollastret ben cuit. Trenco el segón ou, y lo me-teix. De manera que en lloch d'un ne vaig tenir dos, y en ¡loch de pagarlos per pollastres els vaig pagar al preu d'ous. ¿Voleu més ganga? —

El poble, entusiasmat, va aclamar a n'en Xaripa, y tothom se mirava, dientse els uns als altres:

— ¡Mireu que'n té de xaripa aquet xicot! —

J. M. F.

2. — ¿Ho veus, home, còm se pot passar, sols separant els dos taulons?

(Del Pète-Mète, París.)

La cansó de la non-non

Dorm, fillet, dorm, que jo't vetllo amorosa,
dorm y somnia, que't canto cansons;
mentres jo canto, tu dorm y reposa,
teixeix y bressa un cel d'ilusions;
non-non.

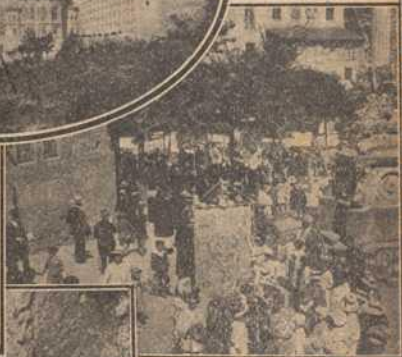
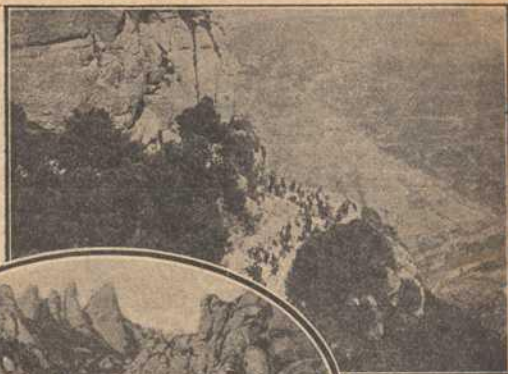
Quan ja adormit te contempli ab deliri
y els teus ulls tanquis serens y bufons,
mentres aprop ton halè jo respiri,
tindrè desitjos de ferte petons;
non-non.

Tu'm somriuràs ab ta boqueta blanca,
y un angelet vetllarà los teus sòns;
dintre mon cor, que un amor gran el tanca,
hi haurà per l'àngel dolces oracions;
non-non.

Jo l'ignoscencia lleigeixo en ta cara,
y que m'estimes com tots els fills bons,
per xò ara't vetlla y't bressa ta mare,
mentres anyora tos tendres petons;
non-non.

EMILI SALETA Y LLORENS

EXCURSIÓ
INFANTIL
A
MONTSERRAT

1. Un petit aficionat a la fotografia. — 2. Els excursionistes corrent per la montanya. — 3. Vista del Monastir. — 4. L'adoració a la Verge. — 5. La professó. — 6. Els excursionistes camí de la cova.

(Fots. Baguñà y Cornet.)

Acudit

Un cessant rumiava de quina manera trobaria per dinar, quan li surt un lladre y li apunta un revòlver a la boca.

— Sí, home, sí, tira; aixís entrarà dins del meu estómac que com calent; perquè fa dos dies que no menjo. —

Enviat per
JOSEPH SANGENIS

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l quint folletó de la interessant novela "Per les terres roges".

Conte dramàtic**Amor paternal**

VIATJAVA a bordo d'un trassatlàntich gran y luxós una familia catalana que, procedent de l'Amèrica del Sur, se dirigia a Catalunya.

Ses cares rialleres y son posat alegroy ben bé denotaven l'esperit entusiasta y l'alegria intensa d'aquell pare, mare y noya que formaven la familia catalana ja anomenada.

Mes ¿quí ho tindria de dir que ben prompte aquella alegria's tornaria en disgust, y que la Providencia li enviaria moltes penes pera probar sa resignació?

Mes Deu, que sempre vigila y protegeix als homes (principalment als afligits y als que, després de llarch treball y angoixa en terres estranyes, tornen a la seva patria), no'ls abandonà, sinó que, compadit de la bona gent, els deslliurà de totes les contrarietats.

El fet ocorregut es el que explico a continuació:

Quan més alegres estaven la tripulació y els passatgers, quan ja'l vapor havia transcorregut la meitat de la distancia entre Amèrica y Europa, aparegueren uns nuvolots que, segons el guaita, senyalaven tempestat, y que, per lo tant, amenassaven al barco y a la tripulació.

Ja teniu als pobres catalans tot tristos y plens d'angoixa. El pare, que estava explicant les glories de Catalunya a sa amada filla (de dotze anys), al sentir la tempestat sortí a coberta ab la noya.

Veyent que's propagava'l temporal, el capità ordenà que tots els passatgers se recullissin en llurs camarots.

La familia catalana anava a fer lo que'l capità ordenava, quan una terrible y forta onada arrencà la filla dels brassos de son pare y se l'engolfí.

LA REVETLLA DE SANT PERE

Petit ball infantil, organitzat a un barri de Barcelona pera celebrar la diada del Sant Porter del Cel.

(Fot. Baguñà y Cornet.)

El barco's va parar pera que'ls mariners podessin arreglar el timó, que s'havia trencat a causa del temporal.

Els tripulants seguien ab llur mirada a la noya, que, boy nedant, procurava arraparse al barco, ja que'l temporal feya impossible tirarli una barqueta.

De sobte's vegé que un espantós tiburó perseguia a la noya. Aquesta, comprenent el perill, procurava fer tortes pera no ser atrapa-

pada. Els tripulants estaven desesperats. ¡Veure en mitg del perill a un passatger y no poderlo salvar!

Mes tot d'un cop se vegé enfonsarse'l tiburó y tenyirse'l mar de sanch.

Una exclamació d'estranyesa sortí dels llabis dels tripulants.

Com que'l temporal ja havia passat, el barco comensà a caminar; mes tot d'una's sentiren crits esgarrafosos.

El capità ordenà que's parés el barco, y mirant del lloch d'ahont venien els crits, no's pogué contenir una exclamació.

— ¿Què hi ha? — respongueren els mariners.

— ¡Porteu cordes!... — digué'l capità.

Y al cap de dos o tres minuts se veyà pujar el pare y la filla, al meteix temps que'l tiburó feya un esforç pera atraparlos, morint al meteix instant.

Estranyats els mariners de veure que també'l pare era entre les ones, li preguntaren el motiu, y ell digué:

— Desesperat d'haver perdut la meua filla, y veyent que'l tiburó se l'anava a empassar, vaig anar al camarot del capità; allí vaig trobar un sabre, y ab ell me vaig tirar al mar. El tiburó, al veurem enfront d'ell, se'm va tirar a sobre ab tal furia que's clavà tot el sabre, sortintne jo, per fortuna, sense cap ferida. Aprofitantme, allavors, del moment d'indecisió del peix-fera, vaig agafar la noyeta y arraparme al barco. Aleshores, al veure'l tiburó que li fugia la presa, feu un suprem esforç y procurà inútilment atraparnos al moment que abdós ens enfilàvem per la corda. —

Passat això, el barco continuà son camí, arribant els catalans a Barcelona sense cap més novetat; ahont hi visqueren ab pau, benestar y felicitat, distingintse per llur bondat y amor al pròxim.

¡Quina alegria va tenir la familia catalana al arribar a sa dolça patria, que tant anyorava!

Aqueixa alegria, estimats patufistes, no pot ésser compresa pels que no s'han separat may de la patria.

RAYMOND NEGRE Y BALET

Epigrama

Anant pel carrê en Pasqual
a ne l'Antoni trobà,
y al anarlo a saludà,
l'altre no'n feu cap cabal.
Trobantlo més tart: — ¿Còm es

que un paper així me fasses? —

Y l'Antoni respongué:

— Com que'ls ulls no tinch prou
[bé,
no veig un *ruch* a tres passes. —

Enviat per

A. MADRID QUEROL

POSTALS DE L'EXCURSIÓ DELS NOYS A MONTSERRAT

Se venen a 25 cèntims cada una, en fotografia, reproduint els actes més importants celebrats a la Santa Montanya.

Demàninse a nostra Administració, Cardenal Casañas, 4, y als tallers de gravat de la casa BAGUÑA Y CORNET, Mallorca, 192, Barcelona.

POSTALS DE LA FESTA INFANTIL DEL TURÓ

Se venen postals, en fotografia, de les festes efectuades en dits jardins.

Condicions, les meteixes que pera les anteriors.

Retalls de tot arreu

— ¡Senyor batlle, cuiti, que uns gitanos han robat tot el bestiar de la seva quadra, sense deixarhi ni un mal ase!

— ¿No hi ha quedat cap ruch?
¡Donchs ara vinch tot seguit! —

Al cafè:

Un parroquià té'l vici de tirar aigua a l'ampolla del rom, pera que no's conegui el gros consum que'n fa. Mes, malgrat les seves precaucions, l'amo'l veu un dia, y un cop es fòra crida al mosso:

— Poseu apart aquesta ampol·la, y sempre que vingui aquet senyor doneuli la meteixa. —

Y això dient, l'acaba d'omplir d'aigua en lloch de rom.

Aquesta brometa durà uns quants jorns, fins que'l parroquià va exclamar-se:

— ¡Home, aquet rom es massa aigüeta!

— No sabria pas què dirli — replica'l mosso.

— ¿Ah, no? Si vós no ho sabeu, ja ho sabrà l'amo. Crideulo.

— ¿Què s'ofereix? — diu aquet, arribantse a la taula.

— Donchs que'l rom que porteu es batejat.

— ¡Es clar, sant cristià! Entre l'aigua que hi tira vostè y la que després hi afegeixo jo, ¡calculi! —

— Però papà — diu la nena, — quin barret més brut que porta. ¡Oh! y les sabates també.

— Per alguna cosa diuen, filla meva, que'ls extrems se toquen. —

així s'emparentarà ab la felicitat. —

SICA

— ¡L'hem perdut, doctor, l'hem perdut per sempre més!

— Resignació, senyora; procuri oblidarlo, que l'oblí es parent de la felicitat... Aquí té'l compte... cent dotze pessetes.

— ¡Ay, doctor... que no més li puch pagar la meitat!

— ¿Què diu? ¿Y el reste?

— Procuri oblidarlo, doctor, y

El marfil

Una curiosa estadística que s'ha publicat, diu que cada any se maten a l'Àfrica 70.000 elefants pera vendre'l marfil de llurs uya's.

L'Avi del nostre Parch pot donarse per satisfet de no viure per aquells païssos.

A. A.

ENDEVI
NAIRES

Totes les solucions. — Maria M. Angelón, Isabel Pineda, germans Castellanos, germans Torrent, Gerart Bosch, Vicens Campanyà, Antonieta Colomer, Joan Ramón, Dolors Cerradas, Ricart Esteva, Eudalt Caseras, Mercè Masvidal, germans Mir, Joan Rovira, Tomàs Morató, Alfons Carrera, Marcell Bayer, Joseph Alsina, germans Casamitjana, Joaquim Ferrer, Joseph Dalmau, Josepha Francoli, Joan Monrabà, Jaume Riera, Maria Antonieta Mir, Salvador Vilà, Gerart Miravalls, Joaquim Sargenís, germans Paradell, germans Aymami, Angel Ubiergo, Carme Gispert, Ramón Pou, germans Güell, Ferràn Monistrol, Joan Guarro, Marguerida Píris, germans Tobella, Gustau Ferrer, Pere Patau, Ernest Palé, germans Marxuach, Josepha Espelta, Germàn Badia.

Dues solucions. — Salvador Burch, Eleuteri Teixidó, Ramón Portó, germans Remus, J. M.ª Miracle, germans Postrase, Ramón Bassa, Paulina Llopart, Pere Biosca, germans Casasayas, J. Piñol, Montserrat Ferràn, Amadeo Sanz, Francisqueta Marneddas, Oscar Porta, Joseph Sistané, Joseph Xandri, Salvador Molins, Victoria Ferré, Joseph Odena, Jaume Sabaté, germans Martí, Mercè Deola, Lluís Zaragoza, Carme Galve, Joseph Llasat, Francisco Tolsa, Enrich Verdú, Francesch Forés, Pau Serra, F. Rubio, Sebastià Odina, Joseph M.ª Cabané, Joseph M.ª Ruera, Teresa Monteys, Enrich Madorell, germans Vilagut, Joseph Torruella, Joaquim Giralt, Víctor Ferrer, Amadeu Prunera, M. Zaragoza, Ricart Domingo, Oscar Monteys.

Una solució. — Montserrat Pratdesaba, Joseph Segué, Domingo Ramón, Aurora Heras, Enrich Joves, Francisqueta Tarres, Quimeta Sanabra, Roseta Selma, Montserrat Balletbó, Maria Farrés, Tereseta Pratdesaba, J. Jacas Fontanals, Carme Riera, Leonor Carbó, Montserrat Moliné, Joseph Palau, Francisco Vea, Joanet Miró, D. Minguela, F. Gibert, Enrich Bach, Tereseta Suriñach, Joan Tayren, Trinitat Moreso, Santiago Miquel, Pilar Torrens, germans Torrents.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

La primera es una cosa
necessaria per menjar;
la segona en cap masia
catalana hi pot mancar;
la tercera, si es de vespre,
fa un servey d'allò més gran,
y el total, poble de Lleyda,
si rumies, trobaràs.

SICA

CONVERSA

- Rosa, la nena s'ha amagat.
- ¿Ahónt, Pepito?
- Al lloch que ja t'he dit.

JOSEPH MARTÍ

TARGETA

INES MERCE PALOL DRIT

Combinar aquestes lletres de modo
que donguin el títol d'una obra teatral
catalana.

EUDALT CASERAS IGLESIAS

SEMBLANSA

¿En què se sembla una goma ab un ca-
rretó?

MESTRE BORRÁS

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Asc.* — A la conversa: *Adela, Rull, sis, ters.* — Al rombo: *Maria.*

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

Grans tallers de gravat

BAGUNÁ Y CÔRNET

Mallorca, 192

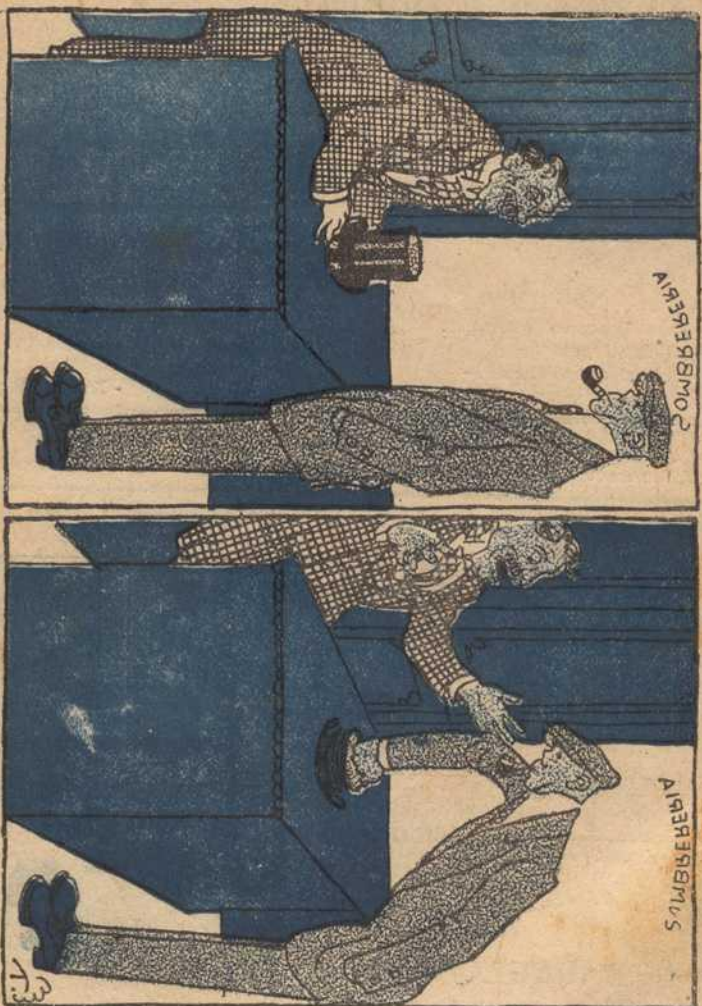
Telefon 7452

BARCELONA

Fidel Giró, impressor, Valencia, 233.—Barcelona.

L'ANGÈS VOL COMPRAR UN CLACH

— Mi quèter un sombèrro.
— ¿Com aquet?

— No, com aquet.